

Jeg tror, at det er en Opgave, der nødvendig maa løses, og jeg finder det naturligt, at man fra Udenrigsministeriets Side søger at sikre sig, at dette stiftes af den samlede Rigsdag, under hvilken Form denne Støtte end maatte blive givet.

Hvad nu den Form angaar, der her er Tale om, er den hurtig overset. Lovforslaget har kun 2 eller 3 Paragraffer, og det fremgaar heraf, at det drejer sig om at ansætte som Chef for Pressebureauet en Embedsmand, der lønnes som Kontorchef i Udenrigsministeriet. Naar vi kommer hertil, hører for mit Vedkommende Enigheden op. Jeg tror ikke, at dette er den heldigste Maade at løse Opgaven paa, jeg gaar ud fra, at naar Udenrigsministeriet skal have et Pressebureau til at løse de Opgaver, her foreligger, skal der have en dygtig og pressekyndig Leder. Det forekommer mig, at hele Opgaven henviser til, at Lederen af Pressebureauet skal være en Mand, der er udgaaet fra Pressen, der er vant til at arbejde i Pressens Former, med et nøje Kendskab til Pressen i Ind- og Udland og under Pressens Vilkaar. Men Pressens Vilkaar er, saa vidt jeg har forstaaet, ikke den livsvarige Ansættelse. Jeg formoder, at der ikke findes det Blad her i Danmark, som engagerer sin Redaktør med Sikkerhed for, at han bliver siddende, hvordan det end gaar med Bladet. Dette er jo en Usikkerhed i Livsvilkaar, som er knyttet til saare megen privat Virksomhed, den meste eller den hele, og det er heller ikke i og for sig nogen Ulykke. Det har sin naturlige Afbalancering deri, at i det Tilfælde, hvor der findes en dygtig Kraft, vederlægges Stillingen, selv om den ikke er sikker, med en god Gage og med Pension etc. for ham og hans Efterkommere. Jeg finder det derfor naturligt, at Udenrigsministeriet maa kunne byde Lederen af et Pressebureau saadanne Vilkaar, at det kan skaffe sig en virkelig fremragende dygtig Kraft, der fuldt ud er i Stand til at løse Opgaven. Derimod tvivler jeg om, at Udenrigsministeriet eller Pressebureauet har nogen Glæde af at gøre denne Stilling til et fast Embede, idet jeg gaar ud fra, at al Tradition her i Landet gaar ud paa, at Embedsmænd bliver siddende i deres Stillinger, saa længe de kan magte deres Arbejde, og naturligvis under den simple Forudsætning, at de passer deres daglige Pligter. Men her synes jeg, Sagen ligger anderledes. Det er ikke nok at have en Chef for Pressebureauet, som møder præcis og varetager sine daglige Pligter.

Han skal kunne noget andet og mere, han skal kunne holde sig levende og frisk og i Forbindelse med de Forhold, hvorunder en Pressemand ellers lever. Og dertil kommer en anden Omstændighed, som der blev hentydet til i de Udtalelser, der faldt fra det konservative Partis Ordfører i det andet Ting, nemlig den Mulighed, at en saadan Pressemand kan være politisk bestemt. Hvis man altsaa forestiller sig et Ministerskifte, vil der kunne tænkes f. Eks. den Situation — lad mig gribe noget, som ikke foreligger i dette Øjeblik, men som meget let kan komme til at foreligge —, at vi faar en Bureauchef, som er ivrigt interesseret Socialdemokrat, og der kommer f. Eks. en ny Udenrigsminister, som tilhører Partiet Venstre. Jeg er ikke sikker paa, at Socialdemokraten og Venstreministeren kan enes om de Synspunkter, efter hvilke disse Spørgsmaal overfor Pressen skal behandles, og saa var det ganske naturligt, at der kunde foregaa et Skifte, maaske oven i Købet i begge Parters velforstaaede Interesse. Men har man bundet sig til en Embedsmand, og han efterhaanden har vænnet sig til at leve under de lidt afvigende Forhold, hvorunder Embedsmænd lever i Forhold til andre, saa bliver man ikke af med ham. Jeg synes, det er en uhenigtsmæssig Ordning. Jeg synes ikke, at det kan være nødvendigt for at sikre sig fremragende Kræfter, at de skal gøres til fast ansatte Tjenestemænd med Forpligtelse til at sidde der hele deres Liv, til de bliver saa gamle, at de overhovedet ikke kan se og sanse mere. Jeg synes, at det var bedre, at Chefen for dette Bureau kom til at virke under samme Forhold som — lad mig sige — Chefredaktøren for et Verdensblad, der, hvis Bladet forandrer sin Politik eller paa anden Maade finder, at de Forudsætninger, under hvilke han blev ansat, ikke længere er til Stede, gaar sin Vej og søger et andet Blad. Saaledes synes jeg ogsaa, det burde være i dette Tilfælde, og hvor gerne jeg end ser Pressebureauet grundfæstet som en nødvendig, en vigtig og betydningsfuld Institution, saa lidet gerne ser jeg, at dette sker ved, at Chefen for det ansættes som Embedsmand. Jeg har den Opfattelse, at de danske ministerielle Embedsmænd har fremragende Egenskaber og udfører deres Hverv med stor Samvittighedsfuldhed og særdeles stor Dygtighed, men deres Virksomhed er af en noget anden Karakter end den, som f. Eks. udføres i det private Erhvervsliv. Det er en Virk-